

LO VENDRELLENCH

SETMANARI COMARCAL DEL BAIX PANADÉS

Número corrent, 10 céntims.

Número atrassat, 20 céntims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

VENDRELL..	1'50	pesetas trimestre.
FORA..	1'75	" " "
EXTRANGER.	2	" " "

PAGO ANTICIPAT

Redacció y Administració

Carrer del Teatre, núm. 18.

Anuncis, remittits y reclams, á preus convencionals.

No s'admeten escrits sense firma.

NO 'S TORNAN LOS ORIGINALS

Gran Farmacia

CARRER DE SANT SEBASTIA NÚM. 4.-VENDRELL

Fundada en 1850

Montada ab tots los aparatos é instruments necessaris que exigeixen avuy dia 'ls avenços de la medicina moderna; posada al nivell de las mellors de las grans capitals tant per son numerós assortit de medicaments com sa esmerada precisió en lo despatx.

M. TRAYNER, farmacéutich.

Sachs d'oxígeno & Cura antiséptica & Ayguas minerals & Medicaments extrangers legitims & Braguers & Mitjas de goma & Irrigadors & Objectes de ortopedia & Supositoris de glicerina solidificada & Cachets comprimits & Aixarops dosificats & Vins medicinals & Elixirs & Sueros y vacunas Ferrán & Imans & Termómetros clínichs y altres instruments médichs & Sondas Nelaton & Tubos de Faucher & Pulverisadors á má y de vapor & Inhaladors Giner Aliño & Inhaladors per oxígeno & Dutxas nasals & Xeringas pneumáticas, etc.

CONSERVADORS PER LO VI

Arreglo de vins de mal gust picats y agres

Recader diari de Vendrell á Barcelona

Joseph Salvó y Güell

s'encarrega de tota classe de recados y comissions á preus reduhits.—**Servey urgent.**

Per los encàrrechs: VENDRELL, carrer Alt, número 11. Administració de Loterías.—BARCELONA, Hospital, número 2, espardenyeria, junt á la Rambla.

Torra pera vendre

Se ven la hermosa casa-torra coneguda per *Quinta la América*, sita en l'ensanche d'aquesta vila, devant de la Estació del ferro-carril.

Pera informes dirigirse á D. Francisco Fernandez, Plassa Nova, 17 y 18, Vendrell.

VENDRELL HISTORICH

Comarruga

L'erudit filòlech D. Joseph Balari y Jovany en son estudi titolat: «Influencia de la civilizaci6n romana en Catalunya», demostra que existeixen en la llengua catalana moltes paraulas orogràfiques, las quals foren importadas en lo sigle V per los gots, que, segons Iornandes, vingueren acompanyats de gent escullida y de confiansa, apta pera

guerrear, y de una multitut poch aprop6sit pera la guerra—plebe—que *imbelli*—; deduint que aquesta plebe fou gent romana que se establí en lo pais després de la conquesta, divulgant l'ús de las referidas paraulas. Y anyadeix al final de son treball, lo següent:

«En altre ordre de ideas, en los noms que tenen relació ab la hidrografia, per exemple, se troba també confirmada aquesta influencia romana especial en Catalunya, si aquesta regió se compara, desde aquest punt de vista, ab las del restant de la península; puig las paraulas *Banyolas, Banyuls, Banyeres y Calders*, que s'usaren en la acepci6n genérica de llach ó estany, no son sinó aplicaci6n del significat metaf6rich de *balneum y calderium*, edificis públics romans destinats á la higiene y llimpiesa del cos. En moltas escripturas antigas se fá menció de aquestas paraulas en lo sentit genérich indicat. A la circumstancia d'estar situada junt á un llach deu lo seu nom la vila de Banyolas en la provincia de Girona.»

Tenim donchs sentat per una autoritat tant respectable en llengüística com es lo senyor Balari, que la parola *Calders*—del llatí *Caldarium*—fou importada á Catalunya á principis del sigle v y per consegüent lo poble ó lloch que aixís se anomena deu remontar sa antiguetat en aquells llunyans

temps ab qual paraula lo batejaren sos primers pobladors.

En una escriptura del segle XI, referent á nostra comarca, trobém nomenat á *Castrum Caldarii*, ó siga *Castell dels Calders*, essent induptable que 's refereix á Sant Vicents, puig diu que confrontan sas terras ab las de Albinyana.

De lo dit se 'n desprén clar que en aquella época no existia lo poble de Sant Vicents, lo qual deu son nom com tant altres al Sant baix qual advocaci6n se fundá mes tart la iglesia parroquial; pero si que existia lo castell de dit poble y potser algunas casas á son voltant, ó siga lo *Castell dels Calders*, qual nom de *Calders*, se l'adjudicá també aquell pera distingirse dels demés pobles anomenats igualment Sant Vicents, que tant abundan en nostra terra; desprenentse aixís mateix que dit castell devia datar, per lo nom que portava, del temps dels gots.

Ara bé; es induptable que pera donar lo nom de *Calders* al memorat castell havia d'estar aquest situat prop de un estany, segons la ll6gica de las rahons anteriorment exposadas; y per consegüent nostra imaginaci6n corra vers los estanys de *Comarruga* que tant aprop se troban.

Y en efecte, ab dit nom foren coneguts los referits estanys en época no molt llunyana. En algunas escripturas de principis del segle XVII al camí de mar se l'anomená camí dels *Calders*; y al Plá de *Mar Plá dels Calders*; y fins la torre pariona de la del *Cintoy*, que molts de nostres lectors recordarán encara que hi havia junt á la hermita de Sant Salvador, s'anomenava *Torre dels Calders* en una escriptura de venda de la mateixa y terras anexas feta per Jaume Marrugat á favor de Pau Janer en l'any 1698.

Quan á *Comarruga* pera aixaplar lo camí, fa alguns anys, segaren ab runa, junt al estany, se trobaren vestigis antiquissims de construcci6ns, consistents en trossos de mur, y al remouer las terras descubriren un pou molt antich y una valla ó sot contenint ossos humans junt ab altres de animals.

Es donchs probable y casi segur que l'aigua de dits estanys sigué coneguda y utilitada ja pels romans com á termal y medicinal, ab tant major motiu si 's té en compte que no molt lluny d'allí devia alsarse l'antigua *Palsuriana*, y si aixís fos, lo nom de *Calders* (*Caldarium*) no degué esser usat en sentit metaf6rich com diu lo senyor Balari, sens que per aixó queden destruits sos arguments, dantloshi encara més forsa, sino en lo sentit real y directa y en lo just valor que té la paraula.

En la conciencia de tothom está la calitat termal de ditas aigües, com també la de medicinals, molt edecuada pera los reumas articulars, herpes y escrófulas, havent trobat en ellas l'análisis qui-

mich carbonats y sulfats de càlcich, magnésich y potasich junt ab altres substancies.

La escriptura més antiga en que hem vist anomenant lo Plá de Mar en lloch de Plá de Calders porta la data de 1722 y per primera vegada llegim lo nom de *Comarruga*, aplicat als estanys, en un altre del any 1739.

No obstant; en lo registre de la antiga curia de la baronia d' aquesta vila corresponent al any 1723, se troba una crida feta á las instancies de Isidro Borrut y Francesch Castell, vehins de Sant Vicents, arrendataris dels estanys de *Comarruga*, prohibint lo pescar en ells baix pena de deu lliuras. No diu qui era l' arrendador, pero es indubtable que ho degué esser l' Abat del Monastir de Sant Cugat al qui sempre havian pertenescut com á senyor jurisdiccional de la Baronia del Vendrell.

Se veu donchs que lo cambi de nom de *Calders*, que de tantas centurias duyan los referits estanys per lo actual de *Comarruga* tingué lloch durant lo primer quart del segle XVIII, aixó no obstant ja era conegut ab dit nom tot aquell territori ó partida de terra, de hont lo prengueren sens dupte dits estanys.

Declarats mes endavant per las lleys desamortisadoras en estat de venda tots los bens de la Nació y del Clero, foren posats al encant públich los referits estanys junt ab 32 jornals de terreno joncá herm alli colindants, y tement los vehins de nostra vila que passés á mans estranyas una finca que sempre havia servit per son esbarjo, determinaren comprarla ab diners del comú com en efecte aixis se feu, otorgant lo Jutjat de Tarragona en nom del Estat venda perpetua de la mateixa á favor de don Salvador Serra com á major postor en la subasta per preu de 4.240 rals, segons escriptura autorisada per D. Jaquim Cortadellas notari de la ciutat de Tarragona en 18 de febrer de 1847; qual comprador la cedí á favor de tots los particulars y terratinents de la vila del Vendrell, dels qui avuy es propietat, ab altra escriptura que passá per devant de don Miquel Ribas y Palet notari de aquesta vila als 25 abril del mateix any.

Finalment; segons sens manifesta per conveni celebrat entre nostra vila y lo poble de Sant Vicents, qual escriptura no hem pogut veure y de qual existencia duptem, se estipulá que los vehins de dit poble poguessin pescar en los estanys y tallar jonch, á cambi de lliurar á *Comarruga* de tota sort de contribucions com realment no 'n paga.

† Jaume Ramon y Vidales.

Lo CASTELL de NOU

Lo Magnífich Ajuntament acaba de fer la solemne entrada á la Casa de la Vila, ab acompanyament de músicas, grallas, *xiquets de Valls*, diables, bastonets y demés moixigangas de carrer, ignocentas unas y poca-soltas las altres, pero totes, ab sos abigarrats y llampats trajos, son l' alegria y diversió de la maynada que 'ls segueixen embadalits durant tots los dias de la festa major: la orquesta ha llenyat l' última nota de la barruera y carrinclona marxa de sarsuela de *género chico*, ab la que acompanyava al *Magnífich*; han callat las grallas y 'ls timbals; los del ball de bastons han ballat sa darre- ra evolució; ha petat lo tró de la darrera carretilla dels diables, y han cessat totes las altres moixigan- gas de fer cabriolas, després d' haver pres sos indivuos un bany de sol y de suhor.

* * *

La plassa s' ha anat omplint; no pot contenir ja la gentada que en ella hi ha fet cap, ansiosa de contemplar los arriscats castells dels intrépits *xiquets de Valls*; los balcons plens á vessar d' un bè de Deu de caras bonicas, alegres y rialleras resguardadas dels ardents raigs del Sol, no tan ardents com los de sas provocadoras miradas, per las violadas y flaments sombrillas, las que, al batre'hi lo sol, lluhent

com brunyidas cúpulas de minarets morúns; á la plassa, mirada desde 'ls balcons, sembla que hi hagin estés una catifa feta de ratallets de mils colors, tal es la varietat de tons que hi domina.

Y tota aquesta munió de gent, formigueja, movent cridoría aixordadora, al entorn d' una gran taca blanca que senyala la presencia dels *xiquets*, tots ells en mànegas de camisa y espitregats, ense- nyant sos colrats pits, de caras escardalencas y brassos nervuts y ossosos com brancas de garrofer.

Van á fer lo *castell de nou*; l' any passat lo va fer la colla *Nova*, y, naturalment, la *Vella* no ha de quedar endarrerera, al contrari, vol fer més, vol fer- lo *net*.

—Mireu que 's una temeritat y quedareu mala- ment.—algú objectá.

—Que quedarem malament?—saltá l' Isidro de Rabassó, lo cap de colla—¡Malvinatje!... si no 'l fem no cobrem,—y dirigintse al grupo de com- panys que 'l volta, continuá.

—Apa *xiquets*, á probarlo y que cadascú tregui las forsas de repuesto.

* * *

Tres blocs, que aixis poden anomenarse, de forma humana y de amplas y macissas espatllas, entrellassats de brassos, se disposan á servir de pedras angulars, omplintse 'l buit qu' entre 'lls queda, ab altres cossos no menys fermes y agarrats y agrupantse altres á son entorn en apretat feix; quedant format aixis una especie de talús fort y macis com mur ciclopeo y que ha de resguardar al *castell* de esclavissadas.

Ja pujan los *segons*; tres atletas que han de sos- tindre sobre sas espatllas lo movedis edifici de carn humana, y en un moment, desapareixen la meytat de sos cossos enterrats per un verdader llenyar de brassos, que, com si fossin estanallas, quedan afe- rrats á las cuixas y al ventre de las camas dels tres atletas.

Redoblan los timbals, las grallas comensan la característica tocada *dels Castells*, y 'ls *tersos* pujan sobre dels *segons*, y 'ls *quarts* sobre dels *tersos* y jamunt!...

Los *xiquets* van fent la pausada ascensió per aquellas tres movedissas columnas. Lo *castell* va formantse poch á poch; los grallers van tocant ab un caydado y pulcritut fent eixir de las grallas unas notas tan trémulas y llastimosas, que més semblan gemechs que no altra cosa, y 'ls *xiquets*, jamunt!... jamunt sempre!... aguantant l' alé temerosos de que 'l seu mateix respir pogués desfer lo castell, avans d' esser terminat.

De tant en tant, petites convulsions com si fos- sin esgarrifansas de fret, fan trantollar tot lo cast- ell, y 'ls més jovenets, que encara son á mitj camí, suspenen per un moment sa penosa ascensió, men- tras los de baix los animan cridant:—¡No es res!... jamunt!... jamunt xiquet!...—y continuan pujant, sense gosar dirigir la vista á baix, assegurant son petit peu nú al ventre de las camas y enrotllant sos brassets als cossos dels que troban á son pas, lo mateix que branqui.ló d' eura trepadora per soca de pollanera...

* * *

Tothom veu ja 'l castell fet. Una esbranzida més y l' *encaneta* arriba á puesto.

—¡Amunt!... jamunt!...—continuan cridant los d' abaix, quan de sopte, un crit donat per un miler de bocas á l' hora ressona en la plassa: un dels *segons* flaquejava; ha fet una contorsió imprimint tals horribles convulsions al castell, que li donan l' espec- te d' un gegant atacat d' epilepsia.

Lo castell va á terra... pero no; aquí están los grallers, que sabent l' ánimo que dona lo toch d' *alela*, emiteixen aquella nota prima, estrident y sos- tinguda de cop y trinada després, acompanyada del redoble dels timbals, que 's la senyal de que l' *enca- neta* ha arribat á puesto y que 'l castell queda ter- minat.

¡Quina reacció ha sobrevingut!... Tots fan un

suprém esfors.—¡Animo!... ¡aguanta!... ¡amunt xi- quet!...—y mentres las grallas continuan trinant, lo castell se equilibra y l' *encaneta*, animat pels de abaix, arriba al cim, fa l' *alela*, y un atronador aplaudiment ressona en tota la plassa.

Lo castell está fet: ¡miráulo que ferm! sembla qu' estiga arrelat á terra: ab lo engraelat que for- man los brasso y camas dels *xiquets*, li donan l' es- pecte d' una estranya Torre Eiffel de carn humana.

* * *

Ja 'l desmuntan: los *xiquets* s' escorran per sas tremolosas columnas més llisquents que per un pal ensabonat, y després d' un moment de disputada sobre la causa del perill que 'l castell ha corregut, tornan altra volta á ferne un altre, y després un altre, sense denotar aquella gent de bronze lo més petit cansament.

Y 'ls espectadors van desapareixent de la plassa per anar cada hu á casa á fer honor á la ben provehida taula que troban ja parada ab lo millor joch de blancas estovallas y tovallons, despedint aquell sanitos flayre de bugada, que luego 's confón ab los apetitosos pefúms que exhala la suculenta y abun- dant sopa que ab prou feynas pot contenir la flore- jada sopera de pisa, y generalisante la conversa, que, naturalment, recau en los fets del dia; sobre si 'l predicador ha estat més ó menos eloqüent que 'l del any passat; si la missa que ha executat l' orques- ta l' havian tocat ja alguna altra vegada; si 'l vestit de fulana era millor que 'l de zutana, y acabant per estar tots conformes, en que 'ls *xiquets de Valls*, se havian lluhit com cap any, sobre tot en lo gran cast- ell del dia, lo *castell de nou*.

Ramon Ramon.

Los Xiquets de Valls

Musica dels Castells

A. *Allegro*

B. *Allegro*

C. *Coro*
seus compas

BONHOMIA

A Riussá tot era moviment.

Malgrat lo sol anársen á la posta, encara 'l brugit del treball durava com á plé dia. Al únich carrer del poble, que era al mateix temps carretera, s' hi veyan sa y enllá carros aturats, carregant ó descarregant portadoras. Altres carros arribavan; altres se 'n tor- navan per fer la darrera traginada. No hi havia casa ahont no estessin enfeynats de valent: los uns trepit- javan los altres premsavan. Los que havian cullit la premsa verosa per mor de fer lo vi á gust dels fran- cesos ja l' estavan trascolant... Y allá sentint pica- rols dels matxos que traginavan á bast, allí cants y riallas més enllá 'l clich-clech dels cadells de la premsa moderna, y ensa 'ls grinyols de la anticua- da premsa de lliura feya bó, ben bó, d' estarhi. Aquell ayre saturat ab l' aroma del most al descom- ptes, ab quina joya l' aspiravan los alegres ver- madores!... Tot lo poble era felís...

Tot lo poble no... Al capdevall del carrer hi havia una casa ab las portas barradas ja. Las gallinas eran á joch y 'l fidel llebrer jeya á las potas de la somera. ni un petit soroll, ni un alé de vida. Mes per la xamaneya 'l fum s'hi enlayrava; un fum esclarissat, com si al eixir al espay se deixatés en los raigs del sol ponent. Aquell fum feya pensar en una llar rodejada d' honrats pagesos que, tot refentse del fret primerench, conversavan ab santa pau y alegría. Pero res més lluny de la veritat...

Un tíó cremava sota l'olla y l'olla bullia, bullia, tot esperant en vá esser trasladada á la taula; ningú se 'n recordava del menjar.

Arraulits, arreconats al angle de las parets, sobre un banch corcat y coix, seyan los dos vells, tristos, silenciosos, inmóvils. Aixímateix l' hereu y la jove, asseguts al ascó, callavan son sufriment tot estrenyentse las mans com per comunicarse 'l valor que ni l' un ni l' altre tenian... Tot era quietut. Sols se sentia, suau, sort, lo gluch-gluch de la olla que ja bullia ab dificultat per falta d' aigua: las bombollas cada vegada atravessavan més lentament aquella massa, que era ja de pasta homogénea, y 'l burgit anava minvant. minvant, mentres una fetor de fécula cremada comensava á espargirse per tota la casa. Ells no n' hagueren esment. L' una hora atrapava á l' altre y ells sempre callats, pensatius, inmóvis...

Quan lo cel comensava á espessirse ab las primeras ombres de la nit, collas de cullidors y cullidoras al darrera de matxos y carros, caminavan cap á Riussá. Xicots y mossas, desembrassats de cistellas y falsos, que jeyan dintre dels carros, feyan la via riu que riurás. Quants casaments en jestació per després del vermar!

—Sabéu que hauriam de fer avuy?—digué un, lo més gat de la colla.

—Qué?—respongueren tots.

—Per comptes de dormir, avisar al Joan del Cur-dión y ballar fins á mitja nit.

—Viva!—van contestar uns quants. Pero al mateix temps altres van oposarshi.

—Bé y perquè?—feyan mossas y xicots.

—Per qué...—contestá un dels contradictors.—perque s' ha de respectar lo dolor d' aquells desgraciats.

—No sé res! No sabem res!—exclamaren uns cullidors segarretas que aquell dia mateix havian arribat á Riussá.

—Donchs ja vos ho contaré.

A cal Solanas, una casa que hi há al capdevall del poble, ja fa un quant temps que 's varen endeutar ab un mal home de ciutat, ab un escanya-pobres, per poguer comprar lo soldat del cabaler, que, pobre Deu l' hagi perdonat, porque al poch temps de haverli pagat los diners al govern, agafa una malaltia d' aquestas tan dolentas... los *tifols* me sembla que 'n diuhen, y se 'n va fer la vida. Fa dos anys d' aixó. L' any passat calculavan pagar la meytat al menys del dente, després de la cullita, pero aquesta fou lan curta que ab prou feynas n' li hagué per la contribució. Ells patian molt, porque pagavan un interés que no més lo fan pagar los iladres. Enguany, temerosos de que aquell mal home 'ls embargués van resoldre pagarli tot ab lo que fessin de la cullita, que 's presentava molt bé, y ab la venda de la somera y de la vinya si no hi havia altre remey; pero estavan de mala sort! Vetaquí que 'l dia de la Mare de Deu, ab aquells aiguats tant horrorosos, lo riu va sortir de mare y entrá á la seva vinya, fentloshi malbé tot, tot...

—Pobre gent! y aquell mal home?...

—Oh, esperéuvos que no he pas acabat.

Ab tot aixó, l' hereu tenia un nenet de quatre anys ros, bonich com un angelet, més viu que una centella, que era l' únich consol y alegría de la casa, Donchs fa tres días que, de cop y volta, se 'ls posá malalt. Qué será? qué tindrà?... y miréu al mateix dia al vespre se 'ls hi va morir del garrotillo...

Y demá de bon matí diu que aquell mal home, ab dos ó tres galifardeus més, farà cap en una tartana para embargarloshi tot: somera, vinya, casa...

Lo dia comensava tot just á clarejar. Vora la llar restavan encara 'ls Solanas abatuts, ab el pensament ficso en sa desgracia; pero la seva tristesa tirava mes cap á la conformació que cap á la ira, porque recordavan mes al filllet mort y al cel que no pas al mal

home y á la miseria... Pensavan . pensavan... De sobte, un cop á la porta y 'ls lladruchs lesaforats del gos tiencava aquell silenci, qu' era santíssim.

—Han trucat—va fer l' hereu.

—Si.

—Qui deurá ser en aquestas horas?

—Per l' amor de Deu!—cria una veu débil desde 'l carrer.—Dos días que no he menjat res y 'm moro!

—Que 'l Senyor vos ampari—contestá l' hereu.—Res podém donarvos; som tan pobres com vos.

—No! no! obra—va dir lo vellet tot aixecantse—Encare tenim tot un pa sencar; ves, corra, obra.

Lo fill obehí. Separá la barra, feu caure la balda, dona una volta á la clau y obrí de bat á bat, donant entrada a un pobre vell mendicant que, certament, se moria de fam.

L' hereu se tombá cap á son pare y 'l vegé acostarse ab mitj pa, y á las mans una caixeta.

—Meujeu, bon home; y aquí teniu dugues pessetes per arribar ab menos pena allá ahont anéu. Aquestas dugues pessetes sont la meytat de tota la nostra fortuna... Son de la guardiola del neu... Pre-neulas... Reseu pel nostre filllet.

Lo pobre sortí tot plorant ab lo pa sota 'l bras y ab las monedas sobre 'l palmeil de la mà, no gosant clóurerla, boy duptant de si aquell diner l' havia de admetre.

Mentrestant ja s' havia fet gran dia. Los galls se responian los uns als altres; los aucellets ja ensajavan sas tendras cansons; las flors se disposavan á desclourer sos hermosos calzers per omplir l' espay d' aromas suavíssimas... Y avall montanya enllá se sentian cascabells y campanetas d' una tartana que s' acostava...

Jaume Orpinell.

BALADETA

A dalt d' un serrat—voltada de prat
hi ha una casa blanca;
tot just ix lo sol—ja un gay rossinyol
preludis n' hi esclata.

Sos encisers trins—com cántichs divins
penetran en l' ánima
y fins fan duptá—si un' altra au hi haurá
ab veu tan preuhada.

Al bosch prou se 'n sent—que ab gentil accent
provan d' imitarla,
mes ni una tan sols—de tots aquells volts
ab ella s' iguala...

No es pas per ço, no,—que son cantigó
siga de gaubansa,
que arreu se coneix—que son cor pateix
pateix d' anyorança...

Per xo cada jorn—al da 'l sol el torn
la gaya au esclata
per veure si pot—ofegar del tot
sa pena qu' es tanta.

Deu meu qui pogués—ser gábia ó recés
d' una au tan galana!

I. Soler y Escofet.

CRÓNICA

“Lo Vendrellenchi” desitja á sos lectors d' aquesta vila, passin ab tranquilidat y alegría la festa major dedicada á nostra Patrona Santa Agna.

Los traballs del present número, com podran veure nostres lectors, son tots literaris y algún exclusiu de festa major, para solemnisar la d' aquesta vila dedicada á sa Patrona Santa Agna; para dit motiu guardém pera 'l próxim número lo según article «Lo

sindicat gremial y la contribució de consums d' aquesta vila.»

Com sía que en nostre número anterior al parlar dels exámens celebrats en las escuelas públicas de nostra vila diguerem que «Segons noticias los individuos de la Junta surtiren molt mal impresionats, especialment d' alguna escola», alguns pares de noys y noyas assistents á las mateixas, ens han demanat si podiam concretar lo que diguerem en dit número, á qual objecte ens hem dirigit á qui podia satisfacer lo desitj de dits pares, haventnos passat la següent nota:

«Que en la escola de la senyora Pujol, las alumnas mostraren estar bastant embegudas en lo referente á la part literaria, y en quant á la labor, foren totas del agrado de la Junta; en-la que dirigeix la senyoreta Figueras, degut al poch temps que 's troba 'l frente, no foren 'ls resultats tan satisfactoris. En les que respecte als senyors mestres, hem de dir que en la del senyor Pujades, los alumnos en general deixaren contents á la Junta y en particular la secció més avansada que demostrá la deguda suficiencia en todas las asignaturas que corresponen á la primera ensenyansa elemental ampliada, y en la que dirigeix lo senyor Mañá, sia porque no fa tant temps que la regenta ó per altrás causas los resultats no foren lo satisfactoris que s' esperavan.»

Fem aquesta aclaració molt gustosos y es de creure que en altres examens será general lo bon estat de la ensenyansa en todas las escuelas.

Avuy y demá tindran lloch en lo saló del Tívoli grans balls públichs, qual programa correrá á càrrech de la orquesta de nostra vila que dirigeix don Isidro Güixens. Avans del ball, dita orquesta executarà algunas pessas de concert en los jardins del Tívoli.

Senyor Alcalde de Santa Oliva: ¿Qué fa 'l guarda termes de la seva jurisdicció? Miri que son molts los propietaris de nostra vila que tenen terras dintre 'l vehi terme que 's queixan de que 'ls hi espampolan las vinyas de mala manera.

Sabém d' un que talment li han desgraciat una avans xamosa vinya americana que are fa llástima de veure. Y sabém també que si vosté no hi posa remey, los propietaris perjudicats acudirán al senyor Governador civil de la provincia en queixa contra la desidia de V. y del seu subordinat lo guarda termes.

Lo dia primer del próxim mes d' Agost deuben fer son ingrés en Caixa los minyons compresos en lo reemplaç del present any, deventho verificar los d' aquesta vila y son partit en la Zona de reclutament de Vilafranca.

Trobantnos á la época en que 's solicitan per qui las necessita llicencias d' arma y de cassa recordém al públich que 'ls preus son de 40, de 30, de 20 y de 15 pessetas, segons sia la cédula personal de 1.ª, de 2.ª, de 3.ª de 4.ª ó de 5.ª classe, respectivament, segons la vigent lley del timbre.

Devem recordar també que 'ls amos ó arrendataris de terrenos no necessitan llicencia de cassa en sos dominis, puig ne tenen prou ab la llicencia d' us de armas.

Pera 'l retorn de las escopetas recullidas per falta de llicencia se necessita un timbre de 25 pessetas que s' ha de fixar en la ordre de devolució, segons lo disposat en los articles 93, 94 y 95 de la vigent lley del timbre de 26 de Maig de 1900, sens perjudici de la indemnización de 50 pessetas exigibles á tenor de lo prescrit en la lley de cassa vigent.

Ab lo titol d' *Ego Sum*, ha publicat D. Antoni de Magriñá un tomet de máximas relligiosas, morals, agricolas, socials, etc.

Agrahim l' envió del exemplar qu' hem rebut.

Lo cuadern 52 del interessant *Diccionario Popular Enciclopédico de la Lengua Española*, que hem rebut conté com tots los altres 16 planas á tres columnas, arribant á la plana 848 del tomo I.

Si algú de nostres lectors desitja coneixer tan útil publicació, pot dirigirse á D. Pere Garcia, Madera 12, Madrid.

S' admeten suscripciones á la impremta d' aquest periodich.

ANUNCIS

Banys Minero-medicinals de pila y oleatje

de

Joseph Xapellí y Comp.^a

COMARRUGA (Sant Vicents de Calders)

TEMPORADA OFICIAL
desde el día 1 de Juliol al 15 Setembre

Hostatge complert y esmerat desde 6 pesetas per amunt.

Restaurant á la carta á preus reduhits.

Consumacions de primera classe.

SERVEY Y DEPENDENCIA DEL
Eden Concert de Barcelona

ANUARIO DE LA EXPORTACION

Industria y Comercio. - 1901

CONTIENE:

Las señas de Barcelona por apellidos y profesiones.
Las del resto de España.
Las de todas las naciones de Europa y de las Américas latinas.

Aranceles de Aduanas de las mismas naciones.
Informaciones para el desarrollo comereial
Estadísticas de exportación é importación, etc. etc.

Precio en Barcelona. . . . Ptas. 12'50
En el resto de España. . . . " 15

De venta en todas las librerias
Paseo de Isabel II, núm. 8.-BARCELONA

Disponible

IMPREMPTA
Ramon Germans

Programas pera festas majors, funcions teatrals y balls, Taquillatje, Titols de Soci y tot lo demás referent á ditas festas, aixis com també tota classe de trabalis tipogrífics.

Teatro, 18. - VENDRELL

Gran Sastreria

Y

NOVETATS PERA SENYORA
de
PAU BUNDO

Gran y variat assortit de géneros de sastreria pera la temporada d' istiu, especialment en alpacas.

TRAJOS DE LLANILLA DESDE 20 PESSETAS

Especialitat en **NOVETATS PERA SENYORA**, contant ab un escullit, elegant y vistós assortit en géneros de totas classes, propis per dita temporada.

PREUS SENS COMPETENCIA
Carrer del Sol, núm. 14.-VENDRELL

Marca de la casa.

FABRICA DE GUANOS DE ANTON TRILLAS

Guanos specials per VINYAS y CEREALS

Carrer de Montserrat, Vendrell

En la mateixa casa s' hi graduan vins á 25 céntims la mostra.